

SOPRONI HIRLAP

MEGJELENIK: SZERDÁN, PÉNTEKEN ÉS VASÁRNAP.

Előfizetési árak: egész évre 16 korona, negyed évre 4 korona. Néptanítóknak, községi és körjegyzőknek egész évre 12 korona. Egyes szám ára 10 fillér.

Feladós szerkesztő:

Dr. Gaár Vilmos.

Társ-szerkesztő:

Rábel László.

Előfizetési pénzek a szerkesztőségbe: várkerület 72. küldendők. Hirdetéseket felvesz a kiadóhivatal: Romwalter K. és Fia cég. Hirdetések díjszabás szerint.

A negyedév küszöbén.

Hírlapok életfolyásában egy-egy határkövet jelent a negyedév s e határköveknél megállapodunk egy pillanatra; nem azért, hogy megpihenjünk, mert ez hivatásunkkal ellenkező, de inkább azon célból, hogy rövid visszapillantást vessünk a meghaladott utra és mintegy **beszámoló**t adjunk olvasóinknak.

Alig negyedéve, hogy a közönség elé lépünk, hogy bizalmat és támogatást kérjünk. A teljesített kötelesség felemelő büszkeségével mondhatjuk, hogy ez a támogatás nem is maradt el.

Jól tudtuk mi azt lapunk megindulásakor, hogy e művelt városnak és értelmi erőiben gazdag vármegyének olyan lapra van szüksége, mely minden nyílt, vagy rejtett befolyás lenyűgöző békítőitől **függetlenül**, csak a mindnyájunk közjává ismerheti el kitérített céljának, csak az ennek eléréséhez vezető utakat nevezheti irányának, csak az ennek megközelítésére alkalmas eszközöket fogadhatja el fegyverének.

Hogy e feltevésünkben nem csalódtunk, azért őszinte köszönettel adozunk mindazoknak, kik a kezdet nehézségeinek leküzdésében akár anyagi támogatással, akár szellemi közreműködéssel segítségünkre voltak.

Érezzük, hogy munkánk nem volt egészen felesleges; nem egyszer jártunk ős ugaron, nem ritkán vágtuk esakányunkat olyan sziklafalba, melyről mások azt hitték talán, hogy az ledönthetetlen. Azzal nem sokat törődünk, ha valamely rejtett érdek tövise néha-napján kezünket megvérezte, hanem inkább az igazságérzet acélozó tudatával hatoltunk előre.

Ez lesz célunk a jövőben is. Bizonyos eltitkolhatatlan meglepéssel jelentjük ki, hogy a lapunk iránt széles körben nyilvánuló simpatiókból még több erőt, még intenzívebb kitartást meritünk hasznos munkánkra.

Szigoru, de elfogulatlan bírálói voltunk és leszünk a jövőben is úgy a **városi**, mint a **vármegyei közigazgatásnak**; komoly jóakarattal mutattunk rá a tapasztalt visszás állapotokra és erőlesen követeltük azok orvoslását.

Az aktuális közlemények változatosságától duzzadó hasábjainkon megtalálhatja mindazt az olvasó, mi a modern zsurnalisztika nagyarányu keretei közt megférve, ismereteket terjeszt, szórakoztat, felűdit. **Vezércikkeinkben** majd általános érdeklő társadalmi kérdéseket fejtegettünk, majd a helyi viszonyokra vonatkozólag adjuk meg irányító eszméinket.

A vonal alatt szépirodalmi olvasmányok válogatott termékei kötik le a figyelmet: **hírvatunk** változatosságát összeköttetéseink teszik lehetővé, **eredeti távirataink** pedig a nevezetesebb országos- és világeseményeket adják hírül.

Terjedelmére és tartalmának változatosságára nézve lapunk a felső Dunántul magyar sajtójának kétségkívül első helyen álló terméke: azzá avatja még tetszetős esinnal felruházott külseje.

A legjobb remények közt, megbontott szárnyakkal indulunk a második negyedév elé: ambícióinkat csak fokozza azon körülmény, hogy a meglévő **munkatársak díszes gárdája** e rövid idő alatt is új, a hírlapirodalom mezején számottevő tagokkal gyarapodott meg, úgy, hogy elegendőnek véljük minden további megjegyzés nélkül egyszerűen utalni az itt következő névsorra:

Andorffy Péter, Babay Kálmán (Keresztes), Balogh Zoltán, Babich János (Lövő), Bakó Samu, Baur György (Bük), Bella Lajos, Csepely Pál (Deménd), Csontos Ferenc, Dezső József (Budapest), Fenyéri Mór, dr. Fenyvessy Ferenc (Budapest), Freissperger Vilmos (Füles), Gaár Mariska (Győr), Gárdonyi Géza (Budapest), dr. Gaár Vilmos felelős szerkesztő, zebegényi Grúndorf Vilmos lovag (Gráe), Gyöngyösi Gyula (Budapest), György Elek (Csepreg), Haller József (Kápuvár), Hamvas Aschendorf József (Jena), Hollós Stengl Antal, Kakas János, Kara Jenő (Csorna), dr. Kárpáti Károly,

Kéry Gyula (Pécs), Király Béla, Kleisl Károly (Fiume), Kobza Sándor, dr. Koltai Virgil (Budapest), Laschober Mátyás (Kismarton), László János, dr. Leszner Rezső, Lévy Pál (Siklós), Markóczy Imre, Markóczy Bakó Etel, Matavovszky A. Béla, Merényi Ferenc (Eszterháza), Miletics János (Oszlop), Móhl Adolf (Loretto), Nitsch János, Östör József, Páder Rezső (Horpács), Rábel László társ-szerkesztő, Radákovich Géza (Szombathely), Rédey Miklós (Budapest), Romy Sándor (Győr), Tóth Dezső (Győr), Schinkó József (Budapest), dr. Szóka István, Sole Odón (Agrafva), Somos Árpád, Soós Mihály (Csorna), Stropm Gyula, Stuppacher Lajos, Steiner Ignác (Vágh), Szávay Gyula (Győr), Szarvasi Lajos, Szeles Ödön (Rima-Szombat), dr. Taizs Károly, Tóth István, Ujlaky Géza (Győr), Ullein Ferenc, dr. Váli Béla (Budapest), dr. Váradi Antal (Budapest), Várkonyi Dezső (Veszprém), Virágh Elek (Kismarton), Vojtkó Pál (Koloszvár), Wámošcher Lajos, Zoltán Vilmos (Győr).

Irányelveink maradnak a jövőben is azok, a melyek eddig irói tollunkat edzették s nem vagyunk hajlandók azokból semmit feladni, sem pedig függetlenségünket feláldozni, mely egyedül teheti lehetővé, hogy meghátrálás nélkül vigyük előbbre szeplőtelen zászlónkat.

Kérjük a közönségnek eddig is igénybe vett támogatását.

A kiadóhivatal.

A szerkesztőség.

A cégéres bormérés.

A cégéres bormérés, az u. n. Buschenschank kérdése olvasóink előtt bizonyára ismeretes. A kérdést Renner Henrik, a tevékeny harkai ev. lelkész ama kérvényével tette aktuálissá, melyet 26 község nevében a pénzügyminiszterhez intézett és amelyben azt kérte, hogy az italmérési adó beszédését bérbe vett községek olyas egy vagy több italmérési engedélyt válthassanak, amelyet felváltva használhassanak a község bortermelői. A kérvényt azzal okolták meg, hogy a bortermelőknél ez a kimérés évszázados joguk, hogy a bornak jobb értékesítését teszi lehetővé, hogy a népnek módja van jó, tiszta italt kapni stb.

A SOPRONI HIRLAP TÁRCÁJA.

Udvaroltam.

Udvaroltam a többek közt
Egy szép, esinos barna lánynak,
Meg is tettem a kedvéért
Mindent, amit csak kívánhat!

Dicsértem, hogy milyen bájos,
Szeme, mint a esillag, ragyog...
Karesúságát természetnek
Irigyellik az angyalok...

Elmondtam, hogy kebelemben
A küzdelmek milyen nagyok...
Nála nélkül mily nyomorult,
Szerenségtelen fiék vagyok...

Térdre hulltam lábainál,
Olyan sokszor kérve kértem:
Légyen hívem és szeressen,
Enyhítse nagy szenvedésem...

Öltözködtem divatosan...
Jártam vele a bálokat...
S eredménye ime ez lett:
Megdicsérte — kabátomat!

BAKA ELEK.

Az én első riporter-debüttöm.

— Humoroszk. —

A Soproni Hírlap eredeti tárcája.

Magányos erdőbe, a világtól elszórt kunyhó után vágytam. A holdvilág potók kiflis képe több volt nekem mint a cukros lepény a légynek. Álmodni azelőtt soha sem szoktam, de most, oh most a barack-lekvárt álmodva nyeltem el, a cipőmet álmodva huztam le s a nadrágom helyett először a kabátom huztam fel, alvás helyett pedig álmodtam.

Ezt nem tudta senki, csak én, pedig annak a fekete cseppességnek, aki felépítette ábrándvilágomat, visszaadta álmaim, aki beleszerettetett magába, annak tudni kellett volna. Mért nem tudta? Mért nem mondtam meg neki. Mért nem mertem, mert olyan parancsolólag, olyan hatalmas delejességgel tudott nézni. A papucs, oh a papucs az egy hatalmas despota, pedig én e járom alatt nyögtem. De ki ne is fuldoklott volna a papucs szorult levegőjében egy Cornelia hangzatos neve, másfél méteres fekete haja, mosolygós csintalan pofikája, szikrázó szelleme előtt, akiről köztudomásu, hogy cimbalom-koncerteket ad, mesél mint egy Aesopus-könyvet ad ki, spiritista üléseket tart, szellemekkel cimborál, ír, és költ, amint kedve telik.

Kísértem mint az árnyék, hogy melegek a verőfényben, nappal lestem parancsait, éjjel muzsikáltattam magam az ablaka alatt. „Szegény anyám, ha tudta volna!” De hát megessett az a malheur, hogy nem tudta, s én örökölte e malheur, szintén nem tudtam hogy érdemtelen rá!

1893. február 7-én este 8 óra 33 perckor ágybontás előtt történt. Mint hű árnyéka el akartam kísélni a tornász-bátra, s midőn megjelentem nála, kijelenté előttem, hogy a piros harisnyája nem érkezvén meg, nem megy bába, s így folytatja: „Kedves Füstös ur, maga nekem mindazáltal igen nagy szívességet tehetne — de hogy megérthesse, ime olvassa el e névjegyet:”

Mélyen tisztelt nagysád!

A férfiak gyámoltalanságának benyomása alatt bátorságot veszek magamnak, nagyságod szakértelme, geniális szelleme, s behizelgős tollára appellálva, felkérni, kegyeskednék a ma esti tornász-bátról irandó tárcájával zavaromból kisegíteni s kitüntetni kezesókoló szolgáját

Dr. Ujságváry Edömórt
a Balmazújfalusi Vándordaru társ-szerkesztője.

Meg voltam a sejtelmektől rökönnyödvé. Én? tárcát? „Látja, magában bizom, izlését, szakértelmét ismerem, tegye meg helyettem!”

Papucs! Oh csak te ne lennél a világon! Megígértem, azaz hogy nem ígértem, csak egy olvadós tekintettel egyeztem bele. Csak bele ne egyeztem volna.

Lakkepő, krágl, frizura másodrendű kérdés voltak előttem. A fejem fött, rohamtam haza.

Kerestem, kutattam, s végre találtam egy keményre kötött üres jegyzőkönyvet, mely őseit egész a negyedik reáliskola padjáig vezethette vissza. Az igaz, hogy fele zsemből kiállott, de másodrendű kérdések nem szoktak bántani. Kerestem mellé ceruzát. Átkozott plajbász! ötször tört el, míg egy kis hegyet fedeztem fel rajta!

Végre elmentem árván, egyedül, befászlított szívvel és beletörődött lélekkel.

Hiába mentem.

Mikor beléptem a bálterembe, nézem a gardero-bieret, idegen; nézem a pénztárost, idegen; nézem a rendezőket, azok is idegenek; hölgyek, mamák, mind-mind egy szálíg ismeretlenek, nézek a tükörbe, ott is egy sötét idegen körvonalat pillantok meg. Mi ez?

— Most jutott eszembe, hogy én tulajdonképp Balmazújfaluba csak éjjeli zenét adni és sóhajtozni járok „fel”, különben pedig soha sem voltam itt.

Mit tegyek, — kiről, miről írjak?

Előhuzom kisdud jegyzőkönyvecskémet.

— Uram, — én Füstös Bendeguz földbirtokos vagyok, nem lenne szives megmondani, ki azon hölgy ott sárga empirben vörös rózsákkal?

— Rendkívül sajnálom, nem szolgálhatok.

— Uram, — én Füstös Bendeguz földbirtokos vagyok, kegyeskedjék megmondani, hogy hívják azon hölgyet ott, ametiszt selyemben, igaz gyöngyökkel a vállán?

— Ugy hiszem, — biztosan azonban nem állíthatom, — valami K. J.-né.

— Uram, én Füstös Bendeguz va...

— Ahá, igen, igen, ön azon hölgy után érdeklődik ahá, pardonne, majd mindjárt visszajövök.

— Uram, én Füstös Ben...

— Van szerencsém, van szerencsém, a revolver à revolver.

No ez így nem megy. Azt, hogy Füstös Bendeguznak hívnak, ezt az egész világ tudja már, de én még egy fia hölgynek sem tudom a nevét. Beszéljünk a mamákkal,

A megyében már rég elküldték a kérvényt a pénzügyminiszterhez, mikor városunkban annak tudatára jutottak, hogy üdvös dolog volna ebben az irányban mozgalmat kelteni a törvényhatóság útján szintén hasonló kérvénnyel járultak a pénzügyminiszter elé.

A pénzügyminiszter mind a két kérvényt alapos tanulmányozás tárgyává tette és a múlt héten küldötte meg Sopron szab. kir. város törvényhatóságának határozatát, mely szerint a törvény keretén belül a kérelemnek eleget nem tehet, de nem is tartja produktív fogyasztásnak, ha a községbeli lakosok egymás támogatása végett egymás borát iszogatják és egymáshoz járnak koresmázni. Végül ajánlja a pénzügyminiszter a községeknek borszövetkezetek alakítását.

S ez az ajánlat a miniszteri leiratnak legnevezetesebb része. Egészséges eszme rejlik benne, mely bortermelő községeinknek valóságos kincses bányájává válhat, ha az ige testté öltésében kellő eréllyel, kitartással, jóakarattal és önzetlenül eljárnak azok, akikre a nép vezetése bízva van: a lelkészek, tanítók, jegyzők és általában a községek intelligens elemei, akik a nép közt élve, a népre hatni tudnak.

A szövetkezés már sok kicsi dologból hatalmas tényezőket teremtett. A termelés terén is szövetkeznünk kell, mert különben a termelőt elnyomja a kereskedő, aki nagyon természetesen olesón akar venni és drágán elad. Ha a község bortermelői összeállanak és közös pénzben közös racionális kezelés mellett borukat nagyban és akkor bocsátják áruba, amikor az már értékesebb, mondjuk felében egy, felében három éves korában, akkor nem állhat elő az ár depressiója, mert kínálat nem száz oldalról, rendszertelenül történik, hanem egy tömegben, rendszeresen.

Nem lehet feladatunk a lap vezérhelyén ez irányban detail-kérdésekkel foglalkozni: csak rá akartunk mutatni egy oly gazdasági tényezőre, mely gazdálkodásunkban eddig hiányzik, a termelők szövetkezésére.

Hiszszük, hogy az érdekeltek ezt a hívó szót megértik s amint mozgalom indult meg a cégérés bormérés további biztosítása iránt, úgy most mozgalmat indítanak bortermelő-szövetkezetek létesítése érdekében.

BORONA.

Kismartonból.

Végzetünk tehát nem volt megállítható, kerekét az az ember hajtotta, aki még csak imént hozzánk tartozott, kit védtünk, vállainkkal fődöttünk, hogy ne

— Nagysád! Én Füstös Bendeguz földbírtokos vagyok.

— Ah, örülök, örülök, de ön nem táncol?

— Nős ön uram? Idegen ugy-e, no majd bemutatam a leányomnak, nézze, ott leng, ugy-e fess, ah uram, olyan az mint az angyal, már fész, vasal vagy Chopint játszik, mert tudja, én sokat adok a házias jó nevelésre. A báli ruhát is maga varrta, no várjon, ha ide jön, nézze és bámulja meg azt a himzést

— Bocsánat, nagysád . . .

— De reményelem, a szünóra alatt lesz szerencsénk.

Most már minden világos előttem, így még kevésbé megy. Cornelia el fog csapni, föltétlenül elesap.

Szegény fejem!

Szegény Bendeguz, hogy tátong feléd a rideg pisztoly esőve.

Nem, nem akarok mint egy szerelmes szabólegény meghalni, de hát hol van egy mentő fonál?

Felkerestem a szűkszávu mama leányát. Nagysád, mentse meg.

— Mitől?

— A haláltól.

— Beszéljen a mamával.

— Meg voltam semmisülve. Senkisésem akar megmenteni, csak egy vizsgálató angyal legyezgette szárnyaival verejtékes homlokomat. — Buffet, bor, isteni vizsgálatok, hadd temetkezem hát belétek, ha már ki van mondva az ítélet reám.

Két porció kappant eltemettem, 5 flaska somlai volt a szemfedője.

De mi ez? — már szünóra volna? Egy mentő gondolat! — Pincér — hogy hívják önt? — Jean. — tehát Jean, ide álljon mellém s meg fogja mondani az ajtón belépő hölgyek nevét.

R. főispánné, lila selyem.

K. alispánné, sárga empír vörös rózsákkal.

V. tábornokné, drap selyem.

G.-né, kék selyem, barna prém.

V.-né, fekete atlasz esipkéekkel.

B.-né, sárga selyem.

K.-né, lila ametiszt selyem igazgyöngy disz.

bánthassák. Megérintettem már, hogy kaszinói viszálunk a mely később községi életünkbe átesapott, bíránk és ügyvédek között kitört viszálból esirázott fel, ezen utóbbi viszál pedig — okait nem szellőztetem — dr. Schreiner Sándor személye körül dühöngött. Magam eleve távolabb állottam, bele lettem rántva a viszálba, mivel arra nem bírtam magamat elhatározni, hogy kartársam ellen felhasználtam magamat. A biblia beteljesedett rajtam: aki nincs velem, ellenem van.

Ugy járt Grüssner polgármester is és folytatolag egész pártja. Eljött a nap, mikor Grüssnernek választania kellett, hogy a bírák vagy az ügyvédek mellé akar-e állani és mert arra rá nem állott, hogy az ügyvédek ellen szövetkezzék, kiadott a jelszó, hogy őt is sarokba kell szorítani, vele is úgy kell bánni, mint az ügyvédekkel, mint kaszinói elnököt meg kell buktatni. Ezen jelszóval ellenesei ugyan anyiban kudarcot vallottak, amennyiben a kaszinói harcban a szavazásnál kisebbségben maradtak, de szerencsésebbek voltak a községi választási mozgalomban. E téren dr. Schreiner Sándor vezérlete alatt csakugyan sikerült Grüssnert mint polgármestert megbuktatni.

Hogy történhetett azonban, hogy ezen előzmények mellett dr. Schreiner Sándor Grüssner támadói közé állott? Hogy a Grüssner ellen irányított választási mozgalom vezérévé esapott fel? Valami okának kellett lenni és az ember azt hinné, hogy igen komoly oka lehetett. Miből állott ezen komoly ok? Míg maga dr. Schreiner meg nem szólal, eljárásának indokál csak azon okait és érveit vizsgálhatom, amelyeket részben szintén nyomtatásban, annak idején közzétett. Talán még más okai és érvei is vannak, nagyon fogok örülni, ha legalább utólag, azokat is megismerteti velünk; azon helyetbe juthatnánk, hogy őt jobban megértjük, mint ahogy eddig képesek voltunk. Amíg azonban meg nem szólal, csak azon érvekhez tarthatjuk magunkat, amelyekkel annak idején megismertettük.

Egyik érvét dr. Schreiner Sándor a Rózsa-vendéglő átépítéséből merítette. Grüssnert azért kellett megbuktatni, mivel ezen átépítéssel óriási hibát követett el. Nem mondatott ugyan meg, hogy hát voltaképpen mit kellett volna e rozszant koresmánkkal tennünk, ha átépítése hiba volt; azonban talán nem is az ellenzék feladata, tanácsokat osztogatni, az uralkodó pártot eszmékkel ellátni. Az ellenzék jóformán eleget tesz a maga feladatának, ha helyes kritikát gyakorol. Aki uralkodni akar, annak magának legyenek eszméi.

A kérdés tehát itt az, hogy helyes volt-e dr. Schreiner Sándor kritikája? Allítom és az e tárgyban már egyik előző közleményemben mondtam után minden további bizonyítás nélkül állíthatom, hogy nem volt helyes. A Rózsa átépítése még tisztán pénzügyi szempontból is teljesen igazoltnak tekintendő, az e fölött gyakorolt kritika üres feleségessé törpül össze; értéktelen nesz az egész, semmi más.

— Beh boldog voltam, milyen isteni dolog riporternek lenni.

G.-né, sárga selyem.

Ö.-né, lila selyem.

B.-né, sárga selyem, uszálylyal, rózsaszín devental

— Uram, hogy merészeli ön a feleségemet fixirozni?

— Uram, hogy merészelt ön velem így beszélni?

— Én B. vagyok.

— Én Füstös Bendeguz vagyok.

— Azt már ugy is tudom.

— Takarodjék innen uram, különben . . .

— Tekintse magát kihívottnak.

— Füstös Bendeguz nem verekszik minden emberrel.

— Beestelen.

— Hah — Jean — dobja ki B. urat.

— Johann, Miksa, Jean dobják ki Füstös urat. Kidobták.

Dehát ez természetes is, B. ur törzsvendég volt, engem pedig csak a cigányok ismernek.

A hófürdő engem hamar helyrehozott, de a cylinderem, frakkom és lakkeipömnek nem nagyon használt. Első volt a jegyzőkönyvem. — megvolt; — egy lámpafénynél megnéztem, benne vannak-e még a nevek. Egy pár fiatal és vén kedves és nem kedves asszony, mama és garde des dames volt ott, — a táncosnők is voltak, de nem az én jegyzőkönyvemben, hanem ott, ahonnan engem idő előtt kidobták. — Tonkre voltam téve.

Meg fogom őt ölni beesütemet rablóját, az bizonyos, de előbb Cornéliának kell beszámolnom. Másnap 11 órakor megtört bűnbánó arecal beállított. — Hol a tárcá? — Nincs. — Jegyzetét sincsenek? — Nincsenek . . . — Miért jön ön kalapban, szürke kabátban, lakkeipő nélkül hozzám? — Az sínes. — Tudtam!

— Drága Cornelia nagysád boes . . .

— „Csitt baromfi“ elmehet.

NYIRBAKTAL.

Nézzük második érvét.

Convertálási kölcsönt kötöttünk az osztrák-magyar bankkal 40.000 frt erejéig. Azon időben, mikor még a legsolidabb takarékpénztárak is 8% kamatra adták pénzüket és maga megyénk laktanya kölcsönét, ha jól emlékszem 7% törlesztéssel kötötte meg, mi 6¹/₄%-ra vettük fel kölcsönünket. Kölcsönünk mindenesetre előnyös volt, mivel úgy állottunk vele, hogy kamat és törlesztés fejében nem kellett többet fizetnünk, mint a mennyit a kölcsön által visszafizetett tőké után csupán kamatok fejében fizettünk. Már csak azért is büszkeségünket képezte e kölcsönműveletünk, mivel azzal városunk két évtized mulva megint arra az alapra helyezkedett, hogy adósságainak törlesztésére is gondolt. Amint már egyszer érintettem, az ötvenes években rendszerezett törlesztési terv 1862-ben Permayer adminisztrálásának második évében, hallgatag beszűnttetett és azóta esináltak majdnem minden évben újabb adósságot, de annak törlesztésére többé nem gondoltak. Szintén örültünk, hogy a kölcsön fölvételével önnönmagunkat is arra kényszerítettük, hogy törlesszünk.

Ezen convertálási kölcsönnek azonban Achilles-sarka volt. Az osztrák magyar bank csak mint jelzálogos kölcsönt kötötte meg velünk, azaz csak bekebelezése ellenében fizette ki a kölcsönt. Ebben a mozzanatba kapaszkodtak különösen a városi plébános, akinek befolyása alatt az ellenpárt zöme, a gazdapolgárok és a kisházások állottak, szintén óriási csapásnak tűntette fel a bekebelezést. A városi vagyon meg van terhelve, mi lesz a városból, ha valami szerencsétlenség éri! E jajveszkelés járta be a várost és hozzá valami jóakarónk arról is gondoskodott, hogy míg a vak láрма szájról szájra járt, a kölcsön convertálási jellege lassan-lassan elmosódjék. Egyszerre csak arra jöhettünk, hogy kölcsönünk nem convertálási, hanem afféle közönséges adóssági kölcsön, vulgó adósságcsinálás. Kitént, hogy mi a várost 40.000 frt adóssággal terheltük, azaz ez ugyan ki nem tűnt, de az ellenpárti választók nagy zöme elhitte és a hitök megtette ugyanazt a szolgáltatást, amelyet maga az adósság, ha igaz lett volna, tehetett.

Attérek a harmadik érvre. Ez a legfuresább, de érdemes meghallgatni, mert az mutatja csak igazában hogy a pártszenvédely mire képes.

Azon közleményemben, amelyben adóssági krónikánkat vázoltam, megemlítettem, hogy Permayer 1876-ban 8000 frt és interregnum 3000 frt kezelési adósságot hagytak maguk után. Ezen adóssággal Grüssner adminisztrációjának mindenek előtt meg kellett birkóznia. Míg ezt le nem gyurta, szó sem lehetett arról, hogy városi közigazgatásunk utnak induljon. Az összeg láb alól el volt takarítható vagy a kezelési adósságnak consolidált adóssággá való átváltoztatása vagy pótdó kivetése által. Pártszempontból ez utóbbi megoldás tett volna a leghelyesebb. A kivetendő 50%—60% egyszerű s mindenkorra kijózanította, kijózaníthatta volna választóitukat az iránt, mit jelent Permayer, aki a lezajlott választásban ismét mint polgármesteri jelölt szerepelt, a városra és a városi adófizetőkre nézve. Ezen megfontolás alatt a pótdó kivetése minden pártszemponttól eltekintve is okos és célirányos rendszabálynak bizonyult volna. A kivetés azonban elmaradt és képviselőtestületünk abban állapodott meg, hogy háztartásunk gyors rendezése végett ugyan kölcsön fog fölvetetni, de csak ideiglenesen, csak addig, míg egyik a vágásra megérett erdőrésztünk fája értékesíthető lesz.

Ebből eléggé kiténtük, hogy ezen erdőrésztünk letarolása Permayer szomorú gondolkodásának volt nem kívánatos következménye. Mégis mit kellett az 1883. évi választásnál az erdőt illetőleg hallanunk? Mint valóságos falalók lettünk a választók előtt bevádolva. Nyomatásban, nem kevésbé éjjeli és nappali választási dinom-dánomokban. Végig zugott városunk a hír, hogy 48.000 frt erejéig irtottuk az erdőt. Ez a kriminális hír először az Eisenstädter Zeitungban, amely akkor ellenpártunk lapja volt, látott napvilágot. Onnan zajlott át a választók közé. Tiltakozásunkra tisztelt ellenfeleink ugyan szívesek voltak a famennyiséget értékében első ízben 32.000 frtra, másod ízben 16.000 frtra leszállítani, de bár ebben is még éppen fele hazugság volt, amennyiben hivatalos kimutatásnak igazolta, hogy csak 8000 frt folyt be az adott fáért, a választók már meg voltak nyergelve, a hiteles hivatalos kimutatás sem lendíthetett többé ügyünkön. Végzetünk, amint a bevezetésben mondom, nem volt megállítható.

Igy állunk dr. Schreiner Sándor három választási érvével. Nem magam kívánok a fölött dönteni, hogy elegendő-e ezen három érve, merész fordulásának és új szerepvállalásának igazolására. Ilyen döntésekre sokkal hivatottabb a közönség, amelyre nem lehet rá-

fogni, hogy elfogult. De bár reá bízom a döntést, szeretném, ha azzal még várna. Egyrészt hadd szóljon hozzá dr. Schreiner Sándor is; joga van, de egyuttal kívánatos is, mert különben „Borona” megint azzal talál vádolni, hogy ügyünket egyoldalúan tárgyalom; másrészt az 1883. évi választásunkról, mely minden jelenlegi nyomorunk kuforrása, még egy nem ugyan nevezetes, de mégis jellemző mozzanatot óhajtanék közölni, külön megbeszélés tárgyává tenni.

LASCHNER MÁTYÁS.

HELYI HIREK.

Nagyheti ájtatosságok. Borongó gyászával újból elérkezett a nagy hét, a kegyeletnek, az ájtatosságoknak keresztényi napjai. A templomok kitérőnek, fájó zsolozsmák panaszhangjai hallatszanak azokból; a hívő nép tömegesen zarándokol az isteni Megváltó sírházhoz; odaviszi bűnbánatát, engesztelődését és imázó lélekkel emelkedik az áhitat szárnyain a magasba, hönét bocsánatot, lelkének könnyebbülését várja. Van valami megkapóan szép az egyháznak eme napokra rendelt szertartásaiban s bár mily materiális legyen is korunk, az isteni Megváltó tragédiájának mindenkor megmarad a maga fenséges költészete, esodás varázsa, mely magával ragadja a hitelent is és megjavítja a bűnösöket. Az ájtatosságok sorrendje: Tegnapi, esütörtökön délelőtt a Szt-Mihály templomban ünnepélyes istentisztelet volt, mely alatt 12 helybeli szegényen a lábmosás ceremóniája lett végrehajtva. A legidősebb Reichl Pál 77 éves, a legfiatalabb Rosenits Ignác 58 éves volt. Az istentiszteletet és a lábmosás szertartását Póda Endre apát-plébános végezte. Délben a 12 szegény Póda Endre plébános vendégszerető asztalához volt hivatalos. Délután épp ugy, mint előtevaló nap délutánján a Szent-György templomban lamentáció volt. Ma délelőtt 9 órakor a Szent-Mihály templomban bőjti prédikáció után istentisztelet következik és a szentség a szent sírban elhelyeztetik. Délután ismét a Szt-György templomban lamentáció leend. Szombaton délután a feltámadás ünnepét 4 órakor a dominikánusoknál, fél 6 órakor a Szt-György templomban és fél 7 órakor a Szt-Mihály templomban ünneplik.

† Flandorffer Pál. Városszerte általános a gyász a korán elhunyt Flandorffer Pálért. A zene-egyesületen, takarékpénztáron és kereskedelmi kamarán kívül, amelyeket már mult számunkban említettünk, külön gyászjelentést kibocsátott még a gázgyár-társulat, a vízvezetékli részvénytársulat és a kereskedelmi betegsegélyező egyesület. A gázgyár-társulat a lámpákat mind fekete fátölökkel vonatta be és amerre a temetési menet haladt, mindenütt fél lángra voltak azok felgyújtva.

A megboldogult hült tetemeit az Amália udvar egyik termében terítették ki, mely minden részében fekete szövettel volt bevonva. A holt test exotikus virágok és égő gyertyák közepett magas emelvényen pihen és keblén a szerető hitves virágai fekszenek. A teremben körös-körül a remek koszorúk megszámlálhatlan mennyisége mint megannyi jele a ragaszkodásnak, szeretetnek és részvétnek.

A temetés szintén óriás részvétnek volt eleven tanujale. A rokonok, barátok, ismerősök és tisztelők ezrei gyűltek egybe, hogy Flandorffer Pál lovagnak a végtiszteletet megadják. A temetési szertartást Póda Endre apát-plébános végezte nagy ornatásban fényes egyházi segédlettel.

Az egyházi beszentelés után a zene-egyesület férfikara dr. Kossow Jenő vezetése alatt gyönyörű gyászdalt énekelt. Ezután megindult a gyászmenet az indóházutól a hosszú-soron, Széchenyi-téren és várkerületen át a szt-Mihály temetőbe.

A gyászmenetben elül haladt a tűzoltó-egyesület, utána jöttek a hadastyánok, a ritzingi bányamunkásai égő bányamécskekkel; a keresztet vivő egyházi után jöttek a katonai zenekar, mely gyászdulokat játszott, a gazdapolgárok dalegyesülete, a zene-egyesület, a Dalfűzér, a takarékpénztár, kereskedelmi kamara, vízvezetékli, gáztársulat stb. az egyházi segédlet; ezek után 2 kocsis, mely a szebbnél szebb feliratos koszorukat vitte, majd a gyászkoesi a holt testtel, amelyet a család tagjai követtek. A kocsis két oldalán a temetkezési vállalat emberei fátylakkal és diszruhás rendőrök haladtak. A kocsis előtt az elhunyt rendjeleit vitték piros bársony vánkoston. Ezek után jött a közös hadsereg és honvédség tiszti kara, az altisztek és legénység közül is vettek részt a menetben teljes díszben. Most következtek a városi tanács és törvényhatósági bizottság tagjai, a vármegyei tisztviselői, az állami hatóságok és hivatalok képviselői, a különböző iskolák képviselői és

nagyszámú gyászoló közönség. A temetőben a gazdapolgárok vegyes kara énekelt.

Lealkonyodóban volt már a nap, amikor a gyászoló közönség a temetőből szélylyel osztott azzal a fájdalmas tudattal, hogy Sopron egyik legderékabb polgárát fedték be ma a föld rideg göröngyével.

Bezárt iskola. A halász-utcában levő evang. népiskolát a gyermekek közt kitört vörheny-járvány miatt bezárták.

Petőfi élet- és jellemrajza. Lapunk jelen számának csarnok rovatában egy nagyobb irodalomtörténeti tanulmány közlését kezdjük meg. A tanulmány Petőfi élet- és jellemrajza, Koltai Virgil írtól, a hírneves aethetikustól, ki a közlés jogát lapunknak volt kegyes átengedni. Tán mondanunk sem kell, hogy e kitűnő értekezés még sehol sem jelent meg, hogy tehát megszerzése áldozatokba került. A kezdődő évfegyed elején olvasóinknak véltünk vele kedveskedni; oly ajándékot nyújtunk általa, minőt kevés vidéki lap adhat olvasóinak. Ajánljuk közönségünk rokonszenven figyelmebe.

Az ötödik gyógyszerár engedélyezve. Három év előtt Láday Győző okl. gyógyszerész, akkor a Salvator-gyógytár bérleje, az ötödik gyógyszerár engedélyezéséért folyamodott a belügyminiszterhez, aki a kérvényt véleményezés végett a városnak leküldötte. Hosszu elkeseredett harc támadt pro és kontra hírlapokban, társas érintkezés közepette és a hatóság hivatalokban, amíg végre a közgyűlés szótöbbséggel kimondotta, hogy szükségesnek tartja az ötödik gyógyszerárnak az élesszög és ujteleki-kapu sarkán való felállítását. Két hosszú év telt el azóta, hogy ez a közgyűlési határozat a kérvénnyel együtt a belügyminiszterhez felkerült. A folyamodó Láday már el is távozott Sopronból és vállalkozó gyógyszerészek új folya módásra gondoltak. S ime, hétfőn este megérkezett a belügyminiszter leirata, amely az ötödik gyógyszerár felállítását engedélyezi, de nem Láday Győző, hanem a város részére, amely most pályázatot köteles kiírni és a pályázók közül azután a közigazgatási bizottság választja meg azt a szerencsés embert, aki ingyen, munka nélkül legalább 20,000 frt tőkét repraesentáló gyógyszerári joghoz jut.

Hirdető-oszlopok. A tanács pályázatot írt ki a városban felállítandó hirdető-oszlopokra és vaszerkezetű kioszkokra. A pályázati határidő ápril 15.

A honvédség köréből. Babich József őrnagy, a soproni honvédeképző kerület parancsnoka saját kérelmére végleges nyugállományba helyeztetett; helyét Tresznitsék István őrnagy a pécsi 19. sz. honvéd gyalogezredtől foglalja el. Karlovitz Antal százados szintén végleges nyugállományba lön helyezve. Hunyady Imre hadnagyot innen Besztercebányára a 16. honvéd gyalogezredhez, Fejes Kálmán hadnagyot a 10. honvéd gyalogezredtől ide Sopronba helyezték át.

Ingyenes védhímlő-oltás. A városi tanács köztudomásra hozza, hogy az első ingyenes védhímlő-oltás ápril 30-án délután 3 órakor a színházi raktárpépület festő-termében fog megtartatni, attól kezdve ugyanott július 30-ig minden vasárnap délután lesz ingyenes oltás.

Fürdőkezdmény a tisztviselőknek.

Dr. Rosenfeld Manó francsbadai fürdőorvos a fürdőhelyen még tavaly több kedvezményes helyet ajánlott föl magyar tisztviselők és ezek nejei számára. Ugyanezek a kedvezményes helyek rendelkezésre állanak az idén is s a m. kir. belügyminiszter most — egy velünk is közölt — körrendeletben figyelmezteti a törvényhatóságokat, hogy a folyamodni kívánók kérvényeiket legkésőbb ápril hó 5-éig mutassák be a belügyminiszteriumban. Annyival is inkább, mert ezen határidőn túl csak akkor vesznek figyelembe kérvényt, ha esetleg mégis maradt volna üres hely.

Körrendelet az ártézi kutak tárgyában. A belügyminiszter megküldte Sopronvármegyének az ártézi kutak furása tárgyában kiadott körrendeletét s felszólítja a megyét, nyilatkozzék, vajjon szükségesnek tartja-e területén ártézi kutak furását s ha igen, terjeszse föl javaslatát a közelebbi módozatok iránt.

Helybenhagyott házvétel. A belügyminiszter helybenhagyta a városi közgyűlés ama határozatát, mely szerint a régi városház lebontása folytán megsérült Tschuri-házat 12,000 frtért megvette.

Az őszi hadgyakorlatok alatt, mint a V. L. írja, Ó felsége Közszegen fog lakni, hol az egész katonai alreáliskola be lesz rendezve a király és kísérete számára.

A titok kiderül. Répecfőről írja levelezőnk, hogy az egész községet lázas izgatottságba hozta

a következő eset: Graner Erzsébet f. hó 21-én törvénytelen gyermeket szült. Hogy gyalázatáról a világ ne tudjon, éjjel anyjával a temetőbe lopódzott és a halva született gyermeket ott eltemették. Ennek az éjjeli temetésnek néhány duhajkodó legény tanuja volt; ezek jelentést tettek a bírónál és a jelentés vége bűnvizsgálat lett, mely végeredményében az anya ártatlanságát igazolta, mert a holt csecsemőn a külérőszak semmi nyoma sem látszott.

Alapszabály-jóváhagyás. A balfi férfidalkör alapszabályait — mint a Budapesti Közlöny tegnapi számában olvassuk — a belügyminiszter a bemutatási záradékkal ellátta.

Nimródok öröme. Csepregi levelezőnk írja: A csepregi vadászó urak több-kevesebb szerencsével lesik az erdei szalonkát. Persze sok idő elmulik s még több lövés eldördül... hiába! A mult napokban a Schoeller-féle uradalom főerdésze Németh Ede lőtt 2 darabot. Nagyobb szerencséje volt Győry Kálmánnak, ki folyó hó 26-án 3 darabot lőtt, ami bizony szalonkából szép vadászszámány.

Akik megunták az ó-világot. Horváth Sándor, Tege József és Varga József szanyi lakosok elhatározták, hogy itt hagyják az ó világot, „hadd forogjon keserű levelem” tovább és átvitorláznak Amerikába. De nem mehettek messzire, mert Ausztria határán elfogták őket és visszatoloncolták hazájukba. Persze, nagy köztűk az elkeseredés, mert nemcsak hogy minden ingóságukat eladták és pénzze tettek, de az Amerikába szóló utijegyet is megváltották már, ami így kárba veszett.

Rovancsolás. A csepregi m. kir. adóhivatalt folyó hó 27- és 28-án Márkonesz soproni pénzügyigazgatósági számtiszt rovancsolta, mely alkalommal mindent rendben talált.

Tűz Haracsnyban. Folyó hó 27-én Haracsny község tulajdonát képező iskolaház kigyuladt és szalmával fedett része porrá égett.

Csillaghullás. A szerdai napiparanes nagy örömet hirdetett a helybeli önkéntes iskola hallgatóinak. Az egy éves önkéntesek legnagyobb része az altiszti vizsgát jó sikerrel kiállotta és ennek fejében a címzetes káplári címet és jelleget nyerte. Volt is öröm közöttük; csillag, bokló azonnal beszereztek s káplárokhoz illő méltósággal távoztak a kaszárnyából.

A kethelyi póstahivatalt a pósta- és táv-iridagazgatóság ideiglenesen beszüntette.

Betörések. Folyó hó 19-re virradóra Tima Ferenc iklanberényi lakos házának az utca felőli falát eddig ismeretlen tettesek rablási szándékból kibontották. Már emberfej nagyságu lyukat törtek, midőn valószínűen valamely külső körülmény munkájuk abbanhagyására kényszerítette őket, mert a házbéliek a dolgról csak reggel értesültek. — Ugyanazon éjjel Bögöthy Károly és Gájer János szintén odaváló emberek kamaráját akarták feltörni; ezen jámbor szándékukban azonban az ajtón keresztül fektetett gerenda megakadályozta őket. A esendőrség a tetteseket nyomozza, de eddig eredménytelenül.

CSARNOK.

Petőfi Sándor.

Írta: dr. Koltai Virgil.

Többé-kevésbé minden embernek kell ifju korában az élet viharával és saját szívével küzdenie s e küzdelemből kiválva csak kevés fiatal ember őrizte meg lelkének nemes kincseit s egyesül benne az emberiség e tudata, értékének érzete oly szerénységgel, mely sem le nem alacsonyít, sem követelővé, sem elbizakodottá, sem féltékeny nem tesz, hanem a lélek fenséges összhangját hozza létre. Sok ifju az élet és szív viharában hamar kétségbeesik s hogy hitvány sajkáját és életét megmentse, a tengerbe dobja kincseit s ha partra jut is, koldussá, nyomorulttá válik — elzüllik; de vannak, akik korán önállósághoz szoktak, akik éppen nem ijednek meg a veszélyektől s bár néha megszállja őket a esüggedés, új meg új erővel küzdenek a szerencse mostohasága s a balsors rájuk ömlő esapásai ellen, míg kitartásuk, hosszú küzdelmük alatt elcsendesül a vihar s ők partra jutva, azt hiszik, hogy egyedül önmaguknak köszönhetik a megmenekülést. Ezek tulbecsülik önmagukat s mások iránt gyengédek vagy követelők, elnézők vagy dőlyfösek lesznek természetes rokon-vagy ellenszenvük hatása alatt s aszerint, amint hozzájuk alkalmazkodnak, vagy követelésükkel szemben hasonlóan követelően lépnek fel, véleményükkel szembe elentétes véleményt szegeznek.

Ez utóbbiakhoz tartozik Petőfi Sándor is, kinek jelleme soknak véleménye szerint teljesen kiforrni nem tudott; pedig a dolog ugy áll, hogy Petőfi jelleme éppen a két véglet volt, amely a rendkívül indulatos és önzetes embernek jellemében mindenkor mutatkozik: a gyengédség és durvaság, az odaadás és követelés, a pajkos enyelgés és a kiméletlen harag, a legtulzóbb imadás

és sötét megvetés, rajongó szeretet s kiolthatatlan gyűlölet, készséges hódolat és törhetetlen makaesség. Egyszóval az ily jellemű emberek elfogultak és őszinték. Mind a két alapjellemtől ismét a tulzó onbecsérzetből származik. mi ismét eredményes életük folyásának, melyben korán önállóságra vergődtek s nem mások jótéteményének értékét, hanem saját erejüknek mértékét érezték s minél legyőzhetőbbek voltak a gátak, amelyek utjokban állottak, annál erősebb lett önértékük azok legyőzése következtében.

Senki sem tagadhatja, hogy Petőfi a legnagyobb mértékben elfogult és őszinte volt. Elfogultsága csekély dolgokat is elvi jelentőségre emelt, embereket nem jellemük, hanem társadalmi állásuk szerint ítélte. ritka kivétellel; őszinte volt a durvaságig és fitogtatásig s önértéke gyakran nem a méltóságos büszkeségben, nem a fenséges akaraterőben, hanem a legényes helykeségben és a gyermekes dachban nyilvánult. S ekként lett ő kifejezője, mint ember s mint költő a magyar ifjúság jellemének. Az a közmondás: akit én megszeretek, meg van az szeretve, senkire sem illik jobban, mint Petőfi, épp úgy, mint akit ő meggyűlölt, meg is volt az gyűlölte.

Petőfi jellemének kettős volta nemcsak lírai költészetében, hanem elbeszéléseiben is nyilvánul. sőt még drámákban is, Zöld Marei s a Tigris és hyena című drámáépp úgy feltűntetik e kettőséget, mint románcai és balladái, mint költői beszédei, mint dalai. Összes költeményeiben nyilvánul egyrészt ábrándos, könnyelmű, szerelmes, mámoros és ábrándos, másrészt haragos lelke. Haragos lelke jellemetzi vele Predzlatát és Boricsot tigrisnek és hyenának; ez zudul fel a társadalmi rend kiváltságai ellen az apostolban és történeti balladáiiban, mint forradalmi költeményeiben; de szerető, enyeltő, bánatos, ábrándos és mámoros lelke nyilvánul meg a János vitézben, Bolond Istókban csakugy, mint szerelmi dalaiiban, bordaláiiban, táj- és genreképeiben. S hogy ez általános jelleme még erősebben kitűnjék, egy kivétellel is találkozunk költeményei között s ez Szécsi Mária. Mig Tompa oly zordanul Szécsi Mária várfeladását árulásnak veszi, Petőfi úgy fogja fel, mint Arany: lélektani s nem politikai szempontból. Petőfi Szécsi Máriaiban csak az asszonyt látja, kinek fő hivatása a szerelem s csak szerep és nem más az asszonyi vitézség. De nem esalódunk, ha azt hisszük, hogy Petőfi felfogását az a körülmény mérsékelte, hogy Szécsi Mária Wesselényi Ferencnek adta fel a várat, aki később a nemzeti jogok védelmére Frangepánnal, Zrínyi Péterrel összeesküvést szőtt.

Petőfi sajátosság jelleme, mely két végtől állott, volt az oka, hogy sokan egyéniségének még teljes kiforrását várták s hogy sem barátai — Aranyt s br. Eötvöst kivéve — sem ellenségei őt és költészetét teljes elfogulatlansággal megítélni nem tudták. Petőfi tulzásai az életben és költészetben barátjait és ellenségeit is tulzásra vezette, azokat erőnye magasztalásában, ezeket hibái elítélésében.

Megkísértjük Petőfi méltatását jelleme kettős voltának feltűntetésével. Kísérletünk mentesgőre, ha egyéb nem is szolgálja, elég volna már maga az is, hogy nemzeti életünk és irodalmunk nagyjaival írónak és közönségnek minél gyakrabban kell foglalkozniuk.

(Folyt. köv.)

TÁVIRATOK.

— A Soproni Hirlap eredeti tudósításai. —

Budapest, márc. 30. Ma bontották fel Edlshcim Gyula y Lipót báró végrendeletét. Általános örököséül kinevezte fiát; özvegyének 25.000 frt évi járadékot rendelt.

Bécs, március 30. Ausztria legkeletibb határszélén Zaluceban több kolera-betegedés fordult elő. Nagy a gyanu, hogy a kolera Oroszországból lett behurcolva.

Arad, március 30. Az államvasutak a waggongyárnál 1 1/2 millió forintért megrendelt vasuti kocsiakat.

TÖRVÉNYKEZÉS.

Polgári perek előadása.

A soproni kir. törvényszéknél 1893. évi április hó 1. napján tartandó nyilvános ülésében a következő ügyek fognak előadni: 1951/1893. Sági Gyuláné szül. Maronezer Róza s érdektársai felperesnek, öz. Orbán Mártonné szül. Kovács Erzsébet és t. alperesek ellen adásvevési szerződés átadása iránti pere.

2256/1893. Sipőcz Vendel felperesnek, Sipőcz György alperes elleni 800 frt s jár. iránti pere.

Április 5-én.

2291/1893. Kröpl János és t. felperesnek Buczolies István s. t. alperes elleni ingatlanok tehermentesítése és jár. iránti pere.

2329/1893. Cser György gondnoksági ügye.

6998/1892. Öz. Baboss Istvánné felperesnek Mészáros Károly alperes elleni bírtokból kihelyezés iránti pere.

2276/1893. Szedenies Anna gondnoksági ügye.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

(Kéziratokat nem adunk vissza, névtelen levelekre nem válaszolunk.)

K. M. Sopron. Egyszerűen azért, mert rágalmakkal nem szokunk foglalkozni. Különb. ha érdekl. tudomására hozzuk, hogy a Soproni Hirlapban „Vigő” e. alatt A. Gy. aláírással megjelent tárcát Alapy Gyula írta s hogy ez a Pesti Hirlapban soha nem jelent meg. Ennyit az igazság érdekében.

Cs. P. Deménd. A beköszöntőre írt visszhangot szerény-ségből nem közöltük. A kérdéses mutatvány már régen a nyomdában van, de az aktualitások miatt eddig nem jöhetett. Szíves támogatását a jövőre is kérjük.

VASUTI MENETREND.

Déli vasut.

Sopronból indul.

<i>Szombathelyre:</i> 9.28 regg.	<i>Bécsbe:</i> 6 óra 14 p. regg.
4.40 délut.	7 óra 27 p. regg.
8.14 este.	10 óra 55 p. délel.
10.55 éjjel.	1 óra 10 p. délut.
	6 óra 23 p. este.

Sopronba érkezik.

<i>Szombathelyről:</i> 5.59 regg.	<i>Bécsből:</i> 6 óra 51 p. regg.
7.22 regg.	9 óra 18 p. délel.
10.43 délel.	4 óra 20 p. délut.
6.13 este.	8 óra 07 p. este.
	10 óra 43 p. éjjel.

Zene-oktatást

nyújt

60

hegedün, kisbögön és brácsán
kipróbált módszer alapján, mérsékelt díjazásért

Hofer Mór

Sopron, Szt.-György-utca 17., I. em.

A kolostor-utcában csinosan butorozott

utcai hónapos szoba

kiadó, esetleg házi koszt is kapható.
Bővebbet a kiadó-hivatalban.

58

PSEPHOFER J.-féle

gyógyszertár

Bécsben, I. ker., Singerstrasse 15. sz. a. „zum goldenen Reichsapfel.“

Vértisztító labdacsook,

ezelőtt általános iabdacsok neve alatt; ez utóbbi nevet betegségek, melyben ezen labdacsook esodás hatásukat ezerszeresen be nem bizonyították volna. Évtizedek óta ezen labdacsook általános elterjedésnek örvendenek és alig van esalád, melyben ezen kítinó háziszertből készlet nem volna található.

Számtalan orvos által ezen labdacsook háziszertül ajánlatnak és ajánlatnak minden oly bajknál, melyek a rossz emésztésből és székrekedésből erednek: mint epe-zavarok, májajak, kólíka, vertolulások, aranyér, béltétlenség s hasonló betegségek. Vértisztító tulajdonságuknál fogva kítinó hatással vannak vérszegénység s az abból eredő bajknál is: így sápkórál, idegességéből származó fejfájásoknál stb. Ezen vértisztító labdacsook oly könnyen hatnak, hogy a legesekélyebb fájalmakat sem okozzák s ennek folytán még a leggyengébb egyének, de még gyermekek által is minden aggodalom nélkül bevehetők.

A számtalan hálaíratból, melyet a labdacsook fogyasztói a legkülönbözőbb és legnehezebb betegségek után egész-ségük visszanyerése folytán hozzánk intéztek, ezen helyen csakis néhányat említünk azon meggyőzéssel, hogy mindenki, aki ezen labdacsookat egyszer használta, meg vagyunk győződve, hogy azokat tovább fogja ajánlani.

Schlierbaek, 1888. október 22-én.

Tekintetes ur!

Alulírt kéri, hogy felette hasznos és kítinó vértisztító labdacsookból ismét 4 esomagot küldeni sziveskedjék.

Neureiter Ignác, orvos.

Hrasehe, Flódnik mellett, 1887. szept. hó 12-én.

Tekintetes ur!

Isten akarata volt, hogy az Ön labdacsoai kezeim közé kerültek, melyeknek hatásait ezennel megírom: En gyermekágyban meghültem olyannyira, hogy semmi munkát sem voltam többé képes végezni és bizonyára már a holtak közt volnék, ha az Ön esodalatrámeltő labdacsoai engem nem mentették volna meg. Az Isten áldja meg Önt ezért ezerszer. Nagy bizalmam van, hogy ezen labdacsook engem is tökéletesen ki fognak gyógyítani, amint már másoknak is egészségük visszanyerése segítségül szolgáltak.

Kunifcz Teréz.

Bécs-Ujhely, 1887. november 9-én.

Mélyen tisztelt ur!

A legforróbb köszönetemet mondom ezennel Önnek 60 éves nagyönöm nevében. Az illető 5 éven át szenvedett gyomorhurutban és vizkórságban, már életét is megunta, melyről egyébként le is mondták, midőn véletlenül egy dobozt kapott az Ön kítinó vértisztító labdacsookból s azoknak állandó használatára folytán tökéletesen kigyógyult.

Legfőbb tisztelettel Weinezettell Josefa.

Eichengraberant, Gföhl mellett, 1889. márc. 27-én.

Tekintetes ur!

Alulírott ismételtén kéri 4 esomagot az Ön valóban hasznos és kítinó labdacsookból. El nem mulasztatom legnagyobb elismerésemel kifejezni ezen labdacsook érteke felett és azok ahol csak alkalman nyílik, a szenvedőknek leg-melegebben fogom ajánlani. Ezen hálaíratom tetszészerinti használatára Önt ezennel felhatalmazom.

Teljes tisztelettel Hahn Ignác.

Gotschdorf, Kolbach mellett, Szilázia, 1888. okt. 8-án.

T. ur!

Felkérem, miszerint az ön vértisztító labdacsookból egy esomagot 6 dobozzal küldeni sziveskedjék. Csakis az ön esodalatos labdacsoainak köszönetem, hogy egy gyomor-bajból, mely engem 5 éven át gyötört, megszabadultam. Ezen labdacsook nálam sohasem fognak kifogyni, s midőn „legforróbb köszönetemet kifejezem, vagyok tisztelettel

Zwiekl Anna.

Ezen vértisztító labdacsook csakis a Pserhofer J.-féle az „arany birodalmi almához” címzett gyógyszerárban Bécsben, I. Singerstrasse 15. sz. a. készítettnek valódi minőségben s egy 15 szem labdacsoot tartalmazó doboz ára 21 kr. Egy esomag, melyben 6 doboz tartalmazatik, 1 frt 5 krba kerül; bérmentetlen utánvételi küldésnél 1 frt 10 kr. Ey esomagnál kevesebb nem küldetik el.

Az összeg előbbent beküldésnél (mi legjobban posta-utalványon eszközöltek) bérmentes küldéssel együtt: 1 esomag 1 frt 25 kr., 2 esomag 2 frt 30 kr., 3 esomag 3 frt 35 kr.,

A fenti különlegességek kaphatók Török József gyógyszerész urnál Budapesten Király-utca 12. szám.